

Οικιακή ψυχαγωγία

Του Άθω Δημουλά

Μια «καφκική» εποχή IV

Σκέψεις, παρατηρήσεις και ειδήσεις από την παγκόσμια κουλτούρα την εποχή του κορονοϊού.

Θυμάμαι τα προηγούμενα χρόνια στα πασχαλινά τεύχη του «Κ» που αναζητούσα για τις ανάγκες αυτής της στήλης να βρω προτάσεις και ιδέες σχετικές με τις ημέρες – φέτος είναι αλλιώς. Το Πάσχα της «καφκικής» μας εποχής μάλλον αφαιρείται από το σύνολο. Βρήκα μάλιστα ένα πολύ ωραίο κείμενο του συγγραφέα Ρόμπερτ Ζαρέτσκι στο LA Review of Books, στο οποίο σχολίαζε την επίδραση του «καφκικού» στοιχείου στη ζωή μας. Συγκεκριμένα μετέφερε την εμπειρία της ανάγνωσης της «Δίκης» κατά τη διάρκεια της καραντίνας – ένα από τα συμπεράσματά του είναι ότι, ενώ ο Γιόζεφ Κ., ήρωας του βιβλίου, κατέληξε απελπιστικά μόνος, εμείς σ' αυτή την απομόνωση τουλάχιστον είμαστε ενωμένοι. Δεν ξέρω. Είμαστε; Κι αν

ναι, αρκεί αυτό για το αισιόδοξο μήνυμα που απαιτεί η ημέρα;

Κατά τα άλλα, ο πολιτιστικός κόσμος αρχίζει να προσαρμόζεται στις ιδιαιτερότητες του καιρού, οι ατζέντες στρέφονται στα εν οίκω, υπάρχει η διάθεση να καλλιεργηθεί μια κανονικότητα μέσω της αποδοχής της κατάστασης. Οι επιλογές πλέον για ψυχαγωγία στο σπίτι αρκούν για δύο ζωές. Όλο και περισσότερα μουσεία ανοίγουν τις πόρτες τους, όλο και περισσότερα θέατρα ανεβάζουν στις σελίδες τους παραστάσεις. Το Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης προσφέρει μέχρι τις 26 του μήνα (μέσω δωρεάν εγγραφής στην πλατφόρμα Festival Scope) τις ελληνικές ταινίες που προβλήθηκαν στη φετινή διοργάνωση. Εξαιρετική πρόταση. Σπεύσατε, καθώς η κάθε

ταινία θα είναι διαθέσιμη για 300 θεάσεις, που καθιστά μάλλον απρόβλεπτη τη διαθεσιμότητά τους.

Σε άλλα νέα: Από τις πολλές νέες επιλογές που έχει προσθέσει το Netflix (για πόσο καιρό ακόμα θα έχει καινούργιο υλικό;) ξεχωρίζει πιθανόν το «Tigertail», μια ιστορία φυγής από την Ταϊβάν (προς τις ΗΠΑ, προς το καλύτερο, προς το μέλλον), που όμως είναι συγχρόνως μια ταινία ενηλικίωσης και αναμνήσεων, μια γλυκόπικρη ιστορία (όπως υπονοείται και από τα χρώματά της – φωτογραφία επάνω) για τις επιλογές ζωής, για όσα αφήνουμε πίσω. Εν τω μεταξύ, αύριο (20/4), επίσης από το Netflix, που πήρε τα δικαιώματα από το ESPN, ξεκινά η προβολή των δέκα επεισοδίων ενός εκ των πλέον αναμενόμενων αθλητικών

© Alamy Stock Photo/visualhellas.gr

ντοκιμαντέρ των τελευταίων ετών. Το «The Last Dance» εστιάζει στην τελευταία σεζόν του Μάικλ Τζόρνταν με τους Σικάγο Μπουλς (1997-98) και παρατηρεί την τεράστια επίδρασή του στη διαμόρφωση της αθλητικής κουλτούρας.

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Αν με ρωτούσε κάποιος τι podcast θα ήθελα να ακούσω αυτή τη στιγμή, αν μπορούσα να διαλέξω οτιδήποτε, πιθανόν να επέλεγα κάτι σχετικό με τη λογοτεχνία της Λατινικής Αμερικής. Προσωπική αδυναμία. Εν προκειμένω, λοιπόν, αυτός ο κάποιος θα μου έλεγε ότι είμαι πολύ τυχερός. Αυτό που επέλεξα υπάρχει ήδη. Μερικά πράγματα τα βρίσκεις εκεί που δεν τα περιμένεις. Εδώ και λίγο καιρό ξεκίνησε στα «Κεφαλονίτικα Νέα» μια σειρά

ηχογραφήσεων με τον εύστοχο τίτλο «Panamericana», με τη φωνή και την επιμέλεια της μεταφράστριας Δήμητρας Σταυρίδου. Η αφήγησή της έχει ως αφητηρία στο πρώτο (και μοναδικό για την ώρα) επεισόδιο το Μεξικό και τον Χουάν Ρούλφο, τον οποίο προσεγγίζει μέσα από απόψεις για το έργο του, ιστορίες και βιογραφικά στοιχεία, ενώ διαβάζει και δύο διηγήματά του από τη συλλογή «Ο κάμπος στις φλόγες» (εκδ. Πατάκη). Ο Ρούλφο ήταν αυτός που το 1955 τοποθέτησε στην καρδιά του Μεξικού τον θεμέλιο λίθο αυτού που αργότερα θα ονομαζόταν μαγικός ρεαλισμός, μέσα από το εμβληματικό του μυθιστόρημα «Πέδρο Πάραμο» (εκδ. Πατάκη). Γράφει σε ένα σημείο: «Κάθε αναστεναγμός είναι και μια γουλιά ζωής που χάνεται». Και αυτό φαντάζομαι σίγουρα αρκεί ως μήνυμα για τη σημερινή ημέρα. ■

